

РЕШЕНИЕ

№ 8822

гр. София, 13.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 02.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10396** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.38, ал.8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на юрк. В. Т., като пълномощник на МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, срещу РЕШЕНИЕ №ППН-02-466/2021 от 12.09.2024г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД или Комисията). С оспорвания административен акт: 1) На основание чл.38, ал.3 ЗЗЛД, е обявена за основателна жалба с рег. №ППН-02-466/04.10.2021г., подадена от А. А. А. срещу министъра на вътрешните работи - администратор на лични данни, за извършено на 09.09.2021г. нарушение на чл.45, ал.1, т.3 ЗЗЛД – принципа на свеждане на данните; 2) На основание чл.80, ал.1, т.4 ЗЗЛД е разпоредено на министъра на вътрешните работи – администратор на лични данни, да съобрази операциите по обработване на личните данни с разпоредбата на чл.45, ал.1, т.3 ЗЗЛД като преустанови обработката на неизискуеми от закона лични данни за целите на връчване на призовки по реда на Глава петнадесета от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).; 3) Обявява жалба с рег. №ППН-02-466/04.10.2021г., подадена от М. В. И. срещу министъра на вътрешните работи – администратор на лични данни, за неоснователна.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, В ЧАСТТА по т.1 и т.2, като постановено в противоречие с материалноправните норми и в несъответствие с целта на закона. Поддържа, че нормата на чл.179, ал.1 НПК регламентира минимално необходимото съдържание на призовката, но не въвежда

забрана в нея да бъдат посочени и други индивидуализиращи данни. Сочи, че по НПК няма утвърден образец на призовка. Изтъква, че според данните от Интегрираната информационна система „Справки“ на Министерството на вътрешните работи (МВР) подателите на сигнала А. А. и М. И. са регистрирани на един и същи адрес в [населено място] и съответно имат качеството на съквартиранти по смисъла на чл.180, ал.2 НПК. При това твърди, че призовката, предназначена за А., му е била редовно връчвана по реда на чл.180, ал.2 НПК чрез друго лице, което живее на същия адрес – негов съквартирант. Позовава се и на разпоредбата на чл.25 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), която предвижда, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Чрез процесуалния си представител юрк. В. Т. моли съда да отмени Решение №ППН-02-466/2021 от 12.09.2024г., в оспорваната му част по т.1 и т.2, и да осъди ответника за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ, представлявана от председателя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. М. Р. поддържа, че в оспорваната му част Решение №ППН-02-466/12.09.2024г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора

Заинтересованата страна – А. А. А., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира, че в случая обемът на личните му данни, посочени в призовката, надхвърля значително съдържанието, установено в НПК. Оспорва и начина на принудително връчване на призовката на трето лице, което няма семейна или родствена връзка с него. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е било образувано по Сигнал с рег. №ППН-02-466/04.10.2021г., подаден от заинтересованата страна А. А. и от М. И.. КЗЛД е била сезирана с твърдения за неправомерно разпространение на личните данни на А. от страна на Областната дирекция (ОД) на МВР – [населено място], Второ районно управление (РУ). В сигнала са изложени твърдения, че на 09.09.2021г. двама служители на ОД РУ са връчили принудително на сигналаподателя М. И. призовка, която съдържа личните данни на А. А., с което личните данни, включващи единен граждански номер (ЕГН) и три имена са били предоставени на друго физическо лице без да има родствена връзка между тях. Посочено е също, че при предаване на призовката на А. на 28.09.2021г. са били разпространени и личните данни на И., тъй като в призовката е било записано неговото ЕГН.

За образуваното производство Комисията е уведомила ОД на МВР – П. и министъра на вътрешните работи, като им е предоставила 7-дневен срок за становища по изложените факти и обстоятелства, както и за ангажиране на доказателства по случая (писма с изх. №ППН-02-466^{#1,4}/10.05.2022г.). С писма №, № ППН-02-466^{#2}, ППН-02-466^{#3}/10.05.2022г. Комисията е дала указания на подателите на сигнала за отстраняване на нередовности.

В отговор директорът на ОД на МВР – П. е изразил становище, че са явно неоснователни твърденията изложение в сигнала на А. А. и М. И. за неправомерни

действия свързани с връчването на призовка (вх. ППН-02-466^{#5}/16.05.2022г.). В становище от 21.06.2022г. с вх. ППН-02-466^{#8} министърът на вътрешните работи е оспорил жалбата като очевидно неоснователна по смисъла на чл.38, ал.6 ЗЗЛД и е поискал от КЗЛД да прекрати производството образуваното въз основа на нея. Допълнително доводи за неоснователност на жалбата министърът на вътрешните работи е изложил и в Становище с вх. №ППН-02-466^{#15}/15.08.2022г.

С Решение по Протокол №30/20.07.2022г. Комисията е обявила жалбата за допустима и я е насрочила за разглеждане в открито заседание. Като страни в производството са конституирани подателите на сигнала А. А. А. и М. В. И. и Министерството на вътрешните работи - ответник.

В молба с вх. №ППН-02-466^{#19}/25.10.2022г. подателят на сигнала А. А. е сезирал КЗЛД с искане за събиране на посочени от него доказателства в хода на административното производство. По това искане министърът на вътрешните работи е изразил отрицателно становище, тъй като според него, част от посочените доказателства са неотнормирани, а друга част недопустими.

На 26.10.2022г. е проведено открито заседание на КЗЛД по жалбата (сигнал) с рег. №ППН-02-466/04.10.2021г., в което страните, макар и редовно уведомени, не са взели участие. С Решение по т.7 по Протокол №39/26.10.2022г. Комисията е отменила предходното свое Решение по Протокол №30/2022г., обявила е жалба с рег. №ППН-02-466/04.10.2021г. за недопустима, на основание чл.27, ал.2, т.6 АПК и я е изпратила на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС). Впоследствие Комисията е постановила и Решение №ППН-02-466/2021 от 08.12.2022г. със съдържание идентично на решението по т.7 по Протокол №39/26.10.2022г. С Определение №1840/01.03.2023г. по адм. дело №1293/2023г. Административен съд София – град (АССГ) е разрешил повдигнатия от ИВСС спор за компетентност като е постановил, че компетентен да се произнесе по сигнала на А. А. и М. И. с рег. №ППН-02-466/04.10.2021г. е КЗЛД. С Определение №10069/17.11.2023г. по адм. дело №2318/2023г. АССГ е отменил по жалбите на А. А. и М. И. и Решение №ППН-02-466/2021 от 08.12.2022г. и е изпратил административната преписка на КЗЛД за произнасяне по жалбата с рег. №ППН-02-466/04.10.2021г., съгласно указанията, дадени в мотивите на съдебния акт.

На 31.07.2024г. Комисията е провела открито заседание, с което производството е приключило и е постановено оспорваното Решение №ППН-02-466/2021 от 12.09.2024г.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.38, ал.8 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Решение №ППН-02-466/12.09.2024г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол №31/31.07.2024г. Комисията, в качеството ѝ на колегиален орган, е постановила процесното Решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство,

съгласно чл.8, ал.6 и ал.7 от действащия към датата на издаване на административния акт Правилник за дейността на КЗЛД и нейната администрация (обн. ДВ, бр.60/30.07.2019г.).

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Процесното Решение е в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона.

С §1а от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗЛД са въведени изискванията на [Директива \(ЕС\) 2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на [Рамково решение 2008/977/ПВР](#) на Съвета (Директива (ЕС) 2016/680). В Глава осма на ЗЗЛД са регламентирани правилата за защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване.

Според определението, дадено в чл.3, §1 от Директива (ЕС) 2016/680 и в чл.4, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата и умствената, икономическата, културната или социалната идентичност на това физическо лице. Обработване на лични данни по смисъла на Регламента и на Директива (ЕС) 2016/680 е всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване (чл.4, §2; чл.3, §2).

В чл.45, ал.1 ЗЗЛД са установени принципите, които са задължителни за спазване от компетентните органи при обработване на лични данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване.

В случая няма спор, че органите на МВР са компетентни органи по смисъла на чл.42, ал.4 ЗЗЛД - държавни органи, които имат правомощия по предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или

изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване.

Няма спор и по това, че личните данни на заинтересованата страна А. А. са били обработени от орган на МВР чрез извличане и разкриване чрез предаване. Установява се с приетите писмени доказателства, че призовка, съдържаща лични данни на А., му е била връчена на 09.09.2021г. по реда и при условията на чл.180, ал.2 от Наказателно-процесуалния кодекс. Съгласно тази разпоредба когато лицето за което са предназначени призовките, съобщенията и книгата отсъства, те се връчват на пълнолетен член на семейството му, а ако няма пълнолетен член на семейството - на домоуправителя или портиера, както и на съквартирант или съсед, когато поеме задължение да ги предаде. Няма спор между страните и съдът приема за установено със събраните писмени доказателства, че връчването на призовката е станало в рамките на образувано досъдебно производство по описа на 02 РУ – П., по което жалбоподателят е имал качеството на пострадал. При това, и противно на оплакванията на сигналподателите А. и И., за компетентния орган са били налице основанията, посочени в чл.6, §1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679, за допустимост при обработване на лични данни на А. - обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора. Т. законово задължение за органите на МВР е регламентирано в чл.178, ал.1 и ал.2 НПК, които предвиждат, че връчването на призовки, съобщения и книга се извършва от служител при съответния съд, орган на досъдебното производство, община или кметство, а когато връчването не може да стане по този ред, то се извършва чрез службите на МВР или службите на Министерството на правосъдието. Според регламента на чл.8 от Директива (ЕС) 2016/680 държавите членки предвиждат обработването да бъде законосъобразно само ако и доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган за целите, определени в [член 1, параграф 1](#), и е въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка, какъвто безспорно е настоящият случай.

Законосъобразен обаче е изводът на Комисията, че при обработване на личните данни на А. чрез разкриване чрез предаване, е бил нарушен принципът, установен в чл.45, ал.1, т.3 ЗЗЛД. Съгласно тази разпоредба при обработването на лични данни за целите по [чл.42, ал.1](#) (предотвратяване, разследване, разкриване или наказателно преследване на престъпления или изпълнение на наказания, предпазване от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване), личните данни трябва да са подходящи, относими и да не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват.

Съдържанието на призовката е установено в чл.179, ал.1 НПК и включва: наименованието на учреждението, което я изпраща, номерът на делото и годината на образуването му; името и адреса на призованото лице; качеството, в което то се призовава; мястото, датата и часът, в който се призовава, и последиците от неявяването. В случая освен данните, чието посочване е задължително по силата на законовата норма, процесната призовка съдържа и лични данни на А. – ЕГН и телефонен номер, които са извън законоустановените в чл.179, ал.1 НПК. Следователно посочването на лични данни в по-голям обем от заложената в закона задължителна информация, надхвърля необходимото във връзка с целите за които данните се обработват. След като обработването на съответните данни не е необходимо за постигане на преследваната цел и тя би могла да бъде реализирана и

без използването на тези данни, то налице е нарушение на този основен принцип при обработването на лични данни.

При това законосъобразен е изводът на Комисията, че обемът от данни, необходими за постигането на конкретната цел – връчване на призовка, е нормативно определен и обработването на личните данни на А. в по-голям обем, включително ЕГН и телефонен номер, е прекомерно и в нарушение на чл.45, ал.1, т.3 ЗЗЛД. Не е от компетентността на администратора да предполага и да преценява дали и в какъв обем данни споделят лицата, живеещи на един и същи адрес. Задължение на администратора и на компетентния орган по чл.42, ал.4 ЗЗЛД е обаче, да обработва лични данни само и единствено при наличие на някое от основанията, предвидени в закона и при стриктно спазване на установените принципи за това, включително принципа за „свеждане на данните до минимум“, регламентиран в чл.45, ал.1, т.3 ЗЗЛД и в чл.5, §1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

При направения извод за основателност на жалбата с която е била сезирана КЗЛД, законосъобразно е и даденото разпореждане по чл.80, ал.1, т.4 ЗЗЛД – министърът на вътрешните работи - администратор на лични данни, да съобрази операциите по обработване на личните данни с разпоредбата на чл.45, ал.1, т.3 ЗЗЛД като преустанови обработката на неизискуеми от закона лични данни за целите на връчване на призовки по реда на Глава петнадесета от НПК.

Съгласно приложимата норма на чл.78 ЗЗЛД надзорът по тази глава (Глава осма) при обработване на лични данни за целите по чл.42, ал.1 се осъществява от Комисията, а при обработване на лични данни за целите по чл.42, ал.1 от съда, прокуратурата и следствените органи при изпълнение на функциите им на органи на съдебната власт, надзорът се осъществява от Инспектората. Правомощията на Комисията, респективно на ИВСС, при осъществяване на надзора по Глава осма на ЗЗЛД, са изрично и изчерпателно посочени в чл.80 ЗЗЛД, като сред тях е възможността да разпорежда на администратора или на обработващия лични данни да приведат операциите по обработване на данни в съответствие с разпоредбите на тази глава, включително да разпорежда коригирането, допълването, изтриването на лични данни или ограничаването на обработването им съгласно чл.56.

В случая спорът за компетентност между КЗЛД и ИВСС е разрешен с влязло в сила Определение №1840/01.03.2023г. на АССГ по адм. дело №1239/2023г., поради което и даденото от Комисията разпореждане по чл.80, ал.1, т.4 ЗЗЛД, е законосъобразно.

По изложените доводи съдът приема, че в оспорваната му част по т.1 и т.2, Решение №ППН-02-466/12.09.2024г. е законосъобразно и като такова не подлежи на отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт и своевременно е предявил искането си за разноски. При това и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размер на възнаграждението – 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, срещу
РЕШЕНИЕ №ППН-02-466/2021 от 12.09.2024г. на Комисията за защита на
личните данни.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи, представлявано от
министъра, с адрес: 1000 С., [улица], да заплати на Комисията за защита на
личните данни, представлявана от председателя, с адрес – 1592 С., [улица],
сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №10396/2024г.

**Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд
на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му
на страните.**

СЪДИЯ

Боряна Петкова